

Jo mere Tandlidelserne saaledes sættes i Forbindelse med Organismens øvrige Forhold og sygelige Tilstande, des mere naturligt vil det blive i en Lov om Lægegerning at sidestille dette Omraade med andre Specialomraader indenfor Lægevirksohmheden.

Fakultetet er ganske klar over, at det er den særlige Teknik ved konservativ Tandbehandling, der ligger til Grund for Bestemmelserne. Men indenfor de øvrige Specialer findes der ogsaa megen speciel Teknik, som den almindelige autoriserede Læge ikke er specielt uddannet i, uden at man dog finder Anledning til direkte Forbud.

Endelig viser Erfaringen, at Læger med deres mere omfattende Uddannelse er i Stand til at øjne Muligheder for Fremskridt i konservativ Tandpleje paa Omraader, der ligger mindre nær for Tandlægen. De omtalte Bestemmelser kunde komme til at modvirke saadant Initiativ; dette burde ikke ske.

Fakultetet foreslaar altsaa, at 2. Punktum udgaar, fordi Bestemmelserne i dette betegner en Afvigelse fra Retningslinierne, fordi de er unødige, og fordi de kan virke skadeligt.

I § 29 er ved Folketingets Foranstaltning indskudt: »eller som inden 1. Januar 1932 faktisk har ført Betegnelsen Speciallæge«. Denne Tilføjelse er efter Fakultetets Mening uheldig. Der kan formentlig ikke være Grund til i Almindelighed at give Anerkendelse til alle dem, der paa Trods af de Bestræbelser, der har været udfoldet for at ordne Specialistvæsenet, uden Anerkendelse har kaldet sig selv Specialister. Fakultetet foreslaar, at det omtalte Forhold ordnes derved, at Indenrigsministeren i særlige Tilfælde kan give Dispensation efter sagkyndig Indstilling (fra Specialistnævn).

I Ministeriets Skrivelse hedder det: »ligesom man vil sætte Pris paa at modtage de Bemærkninger, som Forslaget iøvrigt maatte give Fakultetet Anledning til at fremsætte«.

Med denne Foranledning vil Fakultetet gerne, uden at komme ind paa alle de Punkter i Lovforslaget, der kunde give Anledning til Diskussion, fremkomme med nogle mere kortfattede Bemærkninger, idet man holder sig til de Omraader, der ligger Fakultetet nærmest. Disse Bemærkninger fremsættes i Lovforslagets Rækkefølge.

§ 1.

Denne Paragraf er ved Behandlingen i Folketinget ændret; i Betænkningen oplyses, at denne Ændring (sammen med andre) er gjort for at imødekomme et fra Lægerne fremkommet Ønske om Forandring i det forelagte Lovforslags Autorisationsbetingelser. Den oprindelige Indledning til Paragrafen var: »Ret til at udøve Lægegerning og betegne sig som Læge«. Ved Ændringen er de kursiverede Ord udeladte. Dette maa beklages. Det var ikke nødvendigt af Hensyn til de forandrede Autorisationsbetingelser. Lægen, der har faaet 1. Autorisation, har ogsaa faaet Ret til at udøve Lægegerning blot ikke som »selvstændig Virksomhed (Erhverv)«. Kun Lægers Virksomhed kan betegnes som Lægegerning, og derfor kan det ogsaa kun være dem, der har Ret til at betegne sig som Læger, der kan faa Ret til at udøve Lægegerning. I et Kapitel, der handler om »Ret til at udøve Lægegerning« hører de udeladte Ord naturligt til, og ved at genoptage dem bliver Teksten i Overensstemmelse med den senere i § 3 Stk. 3 anvendte Ordlyd.

§ 2.

- 1) I Kommissionsbetænkningen p. 73, 1. Spalte øverst udtaler Kommissionen, at det gamle Lægeløfte, aflagt overfor Universitetet, bør bevares, trods Indførelsen af skrift-